

SİYAH

Her haliyle sıradan bir yaşam süren bir insan, yaşamı boyunca kaç kez ‘kordon kefarecini’ ödemenin şifası olarak; boyaların gücünü dert etmek zorunda kalır ki?

Uzun koridorda bir eli önde, gergin bir şekilde belinin hizasında; diğerini ise arkadaşının yetişmek için elini tutacağına inanırcasına hazırda bekletirdi. Şimdilik kurallar böyle olduğu için böyle yapıyordu, güneşin sarı çimenin yeşili gibi... Hazırlıksız halde, kendini aniden mutlak bir karanlığın içine bırakılıvermiş bulunca, karanlıktaki siyah kedi gibi, gücü nedir, nerededir bilemiyordu. Bu gücü tanımak, tanımlamak için uzak görünen ihtimalleri renk ile haklayabileceği ihtimalini taşıyordu.

Konuşmuyordu kimseyle.. Düşüğü yollarda karşısına çıkan kimseye cevap vermiyordu. Duymuyordu çünkü pek işine gelmiyordu. Kimseyi tanımak, tanımlamak istemiyordu. Küçük elleri, yaşını onaylar şekilde kuleler yapar, resimlerinde demir taşıyan kamyonları, piknik sepetindeki çöp şişleri, yaprakları yeşeren dalları ve top oynarken ki mutlu kardeşlerinin gülüşlerini resmederdi. Bedeni hep siyah renk kumaşlar taşırdı utanır gibi.

Zamanın en evvelinde kordonu sıktığından olsa gerek canı da sıkılırdı hep. Gülerdi bana, utanırdı mahsun, bir tek benimle konuşurdu babasına nasıl yardım ettiğini, kıskanırdı arkadaşlarından yine sıkılırdı canı duymadığımda onu ‘Bana bak, bana bak, hey’ ...

Günlerce izledim gözlüklerinin üzerinden baktığı gözlerini. Yazılar yazıyorduk alfabeyle ezber etme uğruna ve resimler yapıyorduk anlatamadıklarımızı o söylesin, bilincimizin de canı sıkılmasın diye.

Bir gün A ile resim yapıyorduk yine; elimizde rengarenk boyalar. Bu sefer diyordum kırmızıyı, sarıyı ya da maviyi en olmadı yeşili seçer diye. Olmadı hiçbir zaman, siyahtan başka renk yoktu gözlerinin komut verdiği ellerinde. Hiç matematikten, kimyadan anlamayan ben; onu bir problem gibi işlemlere ayırıyor; çarpıp, bölüp, sağlamasını yapmaya çalışıyordum.

-hadi bir renk seç A

-siyahı seçmek istiyorum

-neden siyahı seçiyorsun her zaman, kırmızı ve sarı hatta turuncu ve mavi bunlar da çok güzel değil mi?

-hayır çünkü gözüküyorlar.

Bir aidiyet duygusuyla yaklaşacaksa sanırım dünyadaki tüm olguları, oluşları ve varoluşları; işin kolayına kaçarak düşünmeyi tercih edenler sınıfına dahil olabilirdi.

Siyahla boyanınca her şey; ister hafif, ister kuvvetli çizilmiş olsun, hiç tereddütlü değil, hakim ve korkusuz oluyorlardı; o bunu biliyordu. Siyahla yazılan her yazı ve çizilen her çizgi görünür oluyordu, ötesi yok işte.

Her şeyi net görüyordu, çok daha net; o halde A insanların onu fark etmesi için de siyah giyinmeliydi. O çarpıyordu, bazen yalpalıyordu her şey siyah kadar net değildi sonuçta, tedirginliği buradan geliyordu; o halde A siyah giyerse herkes onu fark edecekti.

Bir gün annesine mavi bir kumaşa sarmasını istedim onu, görünmemesi pahasına da olsa. Suratı beş karıştan ağdırmaz geldi yanıma:

-A inanmıyorum mavi bir kazak, ne kadar yakışmış sana çok güzel olmuş!

- (gülümsedi hafiften) hayır güzel değil.

- hayır, bence mavi renk çok güzel görünüyor.

-gerçekten mi?

-elbette, eminim bugün herkes sana bakacak.

-görünüyor mu peki?

-elbette, siyahtan daha çok.

Mutluydu başka bir renkle tanışmıştı istemeyerek de olsa, üstelik bütün gün herkesin ilgisiyle ödüllendirilerek.

Makul olan her zaman sevinç yaratır, rengin de kendine özgü bir miktarcık daha zaman öldürme tarzı olsa da; durumlarda ricanın türüne göre değişir. Biliyoruz ki sanat; kuş gibi özgür, deniz kadar geniştir.

Renklerin hep canlı kalması her olasılığa şans vermenin ötesinde, büyük bir ciddiyetle

babaannenin ellerinden de şifa bulunabileceği gerçeğidir. Bu rastgele dağılım eğiliminin evrenselleşmesi de ancak hareketlerin tekerrürü ile mümkün olacaktır. Çünkü kesintisiz denemeler yoluyla; arayış ve yetenekler güçlenir, stil ve yöntemler iyice rafine edilmiş olur.

Picasso, onu ziyarete gelen dostlarını uğurlarken şöyle der; ‘ eğer tekrar gelmek isterseniz, mutlaka gelin. Ama gelecekseniz Mekke’ye hacca gider gibi gelmeyin. Beni seviyorsanız, benimle vakit geçirmekten hoşlanıyorsanız ve benimle basit, doğrudan bir ilişki kurmak istiyorsanız gelin. Eğer sadece resimlerimi görmek istiyorsanız, müzeye gitseniz de olur.’

İşte a; gelenin şeklini böyle diliyordu.

- resim yapalım mı?

- ne resmi?

-bilmem, ne çizmek istersin?

-bir keresinde ben babama yardım etmeye gitmiştim, kardeşlerimde vardı ama onlar küçük, oyun oynadılar, bizim kocaman bahçemiz var çay içiliyor orda, babama yardım etmiştim, hep gidiyorum ki ben. Babam mutlu oluyor ben büyüğüm ve taşıyabiliyorum. Sonra pikniğe gitmiştik. Yolda.....

-peki bunlar?

-onlar ağaç, güneş var ve ağaçlar yeşil. Yeşil kalem nerde ki?